

# 1

‘MAM, WIL JIJ DE DEUR ACHTER me dichtdoen?’ Corinne Pennington gooide haar groot uitgevallen shopper, die nu even als luiertas dienstdeed, over haar schouder en bukte zich om Simone op te pakken. De peuter stopte een duim in haar mond en klemde zich aan Corinne vast alsof ze een stukje klittenband was.

‘Luister, liefje, je bent geen klein meisje van twee meer, dus nu moet je even luisteren naar mama. Goed?’

Simone haalde haar duim meteen weer uit haar mond en liet als antwoord een gekrijs horen dat door merg en been ging.

‘Sadie?’ riep Corinne naar haar treuzelende dochter van vier. ‘Kom nou... even opschieten.’

‘Wacht, mama, ik wil nog even dag zeggen tegen Huckleberry.’

‘Nee, lieverd.’ Corinnes moeder schoot te hulp door Sadie stevig bij haar schouders te pakken en haar in de richting van de deur te loodsen. ‘Je hebt al dag gezegd tegen Huck. Nu moet je doen wat mama zegt.’

‘Kom in de auto, Sadie, straks zijn we nog te

laat om je zus op te halen.' Corinne wierp haar moeder een dankbare blik toe en zwaaide met de arm die ze nog vrij had. 'Tot zondag.'

'Is goed. En vertel jij Landyn en Chase over het etentje van zondag?'

'Doe ik. Zeg tegen papa dat ik het jammer vind dat ik hem gemist heb.'

'Komt in orde. En doe Jesse de groeten als je hem ziet.'

'Zal ik doen. Kom op, Sadie, even doorwerken!' Corinne dirigeerde haar gevolg de brede trap af van het huis waarin ze was opgegroeid.

'Waarom mocht Sari wel rolschaatsen en ik niet?'

'Omdat haar vriendinnetje jarig was en jij niet was uitgenodigd.'

Het verkeerde antwoord. Sadie trok een gezicht en stampte met haar voetjes.

'Jij mag een andere keer wel weer.'

Corinnes moeder stond bij de deur te zwaaien en keek net iets te opgelucht nu ze zich uit de voeten maakten.

Maar goed, je kon het haar ook moeilijk kwalijk nemen. De meiden waren de hele ochtend niet te genieten geweest. De hele week eigenlijk al niet. Al vanaf het moment waarop Jesse voor

de tweede keer deze maand vertrokken was voor een zakenreis van een week naar Chicago. Haar echtgenoot werkte hard als verkoopmanager bij Preston-Brilon Manufacturing, dat net buiten Cape Girardeau was gevestigd. Zijn bedrijf produceerde hoogwaardige industriële zuigmachines, wat hem weliswaar veel grappen opleverde over zijn zogenaamde baan als stofzuigerverkoper, maar Jesse hield er een heel behoorlijk salaris aan over. Ze hadden het geluk – de zegen – dat zij het zich kon veroorloven om thuis bij de kinderen te blijven, maar ze vroeg zich af hoeveel van zulke zakenreizen ze nog zou overleven. Het viel niet mee om een alleenstaande ouder te zijn, al was het maar voor een week of twee.

Ze zette de meisjes met de gordel vast in hun stoeltjes, sloot de deur van de grote gezinsauto, draaide zich om en struikelde pardoes over Huckleberry.

‘Huck! Opzij! Uit de weg.’ *Stomme hond.*

De chocoladekleurige labrador keek haar hijgend aan alsof ze hem zojuist een smakelijk bot had beloofd.

‘Ga terug naar de veranda, jongen.’

Huck sprong achteruit en keek haar nog eens aan, om te zien of ze het echt meende.

‘Uit de weg, Huck. Nu.’

Huckleberry sjokte terug naar de brede veranda aan de voorkant van het huis, liet zich neerzakken naast een urn met pas gepotte rode geraniums en staarde haar met een lome blik aan. Het plaatje zag er idyllisch uit. De Chicory Inn, het lege-nest-project van haar ouders, lag er in het licht van de ondergaande meizon prachtig bij. Mam en pap hadden wonderen verricht bij de verbouwing van het huis dat haar grootouders bijna honderd jaar geleden hadden gebouwd.

Dit was het enige huis dat ze de eerste achttien jaar van haar leven had gekend. Soms miste ze het plekje dat ze zich herinnerde. Dat grote, krakende huis waar de kastjes bekleed waren met afbladderende verf, de zware deuren soms klemden en de vloeren voorzien waren van hoogpolige vloerbedekking in wansmakelijke tinten oranje en blauw.

Maar sinds ze hier was weggegaan was er alweer een decennium verstreken en dan telde ze de zomers nadat ze op kamers was gegaan vanwege haar studie nog niet eens mee. Ze kon haar ouders het recht niet ontzeggen om het huis te moderniseren en zelfs niet om het in een bedrijf te veranderen door de Chicory Inn te openen.

Ze moest ook toegeven dat ze het huis eer hadden aangedaan. De fris geverfde roomwitte kozijnen en lambrisering, gereviseerde, originele hardhouten vloeren en fleurige, eigentijdse tapijten, gordijnen en schilderijen gaven het oude huis een elegante, maar toch gezellige uitstraling. Aanvankelijk had ze wat moeite gehad om de nogal modieuze stijl te vereenzelvigen met haar zeer traditionele moeder, maar toen ze zag hoe mam in haar element was bij het verzorgen van de gasten en het bereiden van het eten in de nieuwe keuken, die van alle gemakken was voorzien, kon ze alleen maar blij voor haar zijn.

En misschien een klein beetje jaloers. Niet dat ze daar enige reden toe had. Drie jaar geleden hadden zij en Jesse een fraai nieuw huis laten neerzetten in Cape Girardeau, een paar kilometer hiervandaan. En hoeveel ze ook hield van de charme en de geschiedenis van een wat ouder huis buiten de bewoonde wereld, toch stelde ze het zeer op prijs dat ze op loopafstand woonde van alle voorzieningen. Ze vond het fijn te wonen in een huis waar alles splinternieuw was, waar ze over elke centimeter van het ontwerp haar zegje had kunnen doen en waaraan in vele

komende jaren helemaal niets gerepareerd zou hoeven worden.

Corinne stapte in de auto en zuchtte. Ze wist ook niet waarom ze zich druk maakte over huizen, want het leek erop dat ze haar halve leven doorbracht in dit voertuig. Ze controleerde haar dochters in de binnenspiegel en reed de lange oprit af die uitkwam op de Chicory Lane, waar de bed & breakfast naar vernoemd was.

Ze zette de airco aan en verstelde de blazers. De auto leek wel een sauna. Ze keek op het dashboard. Waarom duurde het zo lang totdat de stoelkoeling het deed?

Haar moeder had vandaag niet zo veel geduld gehad met de meisjes en met haar evenmin. Natuurlijk, dit weekend was de bed & breakfast helemaal volgeboekt, maar Audrey Whitman had altijd beweerd dat de bed & breakfast nooit belangrijker zou zijn dan haar kinderen of kleinkinderen. De laatste tijd begon het daar wel op te lijken.

O ja, de meisjes waren weg van hun oma. En Corinne wist dat mam haar dochters ook adoorde. Toen Sari werd geboren had ze de Baby Boutique in Cape Girardeau bijna leeg gekocht en ze was tot over haar oren verliefd op hen alle

drie. Hoewel, nu de tweeling van Chase en Landyn was geboren, leken zij de meeste aandacht te krijgen van zowel oma als opa. Maar goed, haar zusje was nu eenmaal altijd het verwende prinsesje van de familie geweest. In dat opzicht was er niets nieuws onder de zon. Corinne was eraan gewend geraakt en was er juist trots op dat zij als de oudste onafhankelijker was. Maar toch...

*O, huilie, huilie. Word toch eens een keertje volwassen, Pennington.* Ze moest niet zo'n zelfmedelijden hebben. Maar goed, het zou best fijn zijn als ze af en toe –

In haar tas ging haar mobiel over. Ze hield haar ogen zo veel mogelijk op de weg en keek snel even opzij naar het bluetooth-schermpje op het dashboard. Ze herkende het nummer niet, maar omdat Jesse weg was, wilde ze de oproep ook niet negeren.

Ze nam op. 'Hallo?'

'Dag, mevrouw Pennington, met Michaela Creeve. Een collega van Jesse.'

Heel even hield ze haar adem in. Was hem iets overkomen?

'Jesse vroeg of ik aan u wilde doorgeven dat onze vlucht vertraging heeft opgelopen.'

'O, oké...'

‘We weten nog niet precies hoeveel, maar zodra ze iets omroepen laten we het weten.’

‘Hmm... goed, dank u wel.’

*Wat?* Ze tuurde naar het schermje op het dashboard. Kon Jesse haar niet zelf bellen? Praatte hij nu met haar via zijn personeel? Ze had die Michaela nog nooit ontmoet, maar ze had nu al een hekel aan dat bijdehante toontje in haar stem.

‘Zou ik Jesse heel even zelf kunnen spreken?’

‘Nou, hij... een moment, alstublieft. Ik zal even kijken of hij aan de lijn kan komen.’

Er ging een golf verontwaardiging door haar heen en ze kneep nog wat steviger in het stuur. Hoe durfde die vrouw de gesprekken van Jesse te bedisselen! Corinne beet op de binnenkant van haar wang en wist dat ze er spijt van zou krijgen als ze zou uitspreken wat ze nu dacht.

Op de achtergrond hoorde ze de vrouwenstem en daarna het vertrouwde diepe timbre van Jesse, maar degene die weer aan de lijn kwam, was Michaela. ‘Mevrouw Pennington, Jesse heeft op dit moment een klant aan de lijn.’

‘O...’ Dus *hij* was ‘Jesse’, maar *zij* was ‘mevrouw Pennington’? Ze voelde zich met de minuut verstrakken. ‘Nou, dan denk ik –’



‘O, een moment... ze roepen net onze vlucht om.’ Een beladen stilte. ‘Zo te horen zijn we er om een uur of tien. Op St. Louis, niet in Cape. Volgens Jesse zullen we daar een auto huren, dus het zal wel na middernacht worden voor we thuis zijn.’

Corinne pijnigde haar hersens om zich te herinneren wie Jesse deze keer op zijn reis had vergezeld. Meestal ging hij samen met Wayne van het kantoor in Cape, maar ze kon zich niet herinneren dat Jesse het deze keer over hem had gehad. Waarschijnlijk was hij te druk aan het flirten geweest met die bijdehante tante –

‘Mama?’

‘Sst... Ik ben aan het bellen, Sadie.’

‘Waarom rijden we zo langzaam? We hadden toch haast?’

Ze wierp een blik op de snelheidsmeter en gaf gas bij. Ze maande haar dochter nog eens tot stilte en zag toen dat Simone in haar auto-stoeltje in slaap was gevallen. Geweldig. Daar ging haar middagslaapje... het enige moment op de dag dat ze even tijd voor zichzelf had.

‘O, ik moet opschieten, mevrouw Pennington, maar ik wilde u dit even laten weten.’

‘Ja. Dank je, Michaela...’ Maar het meisje had al opgehangen.

Audrey haalde een gember-peertaart uit de oven en zette hem op het werkblad om af te koelen. De kruidige geur vulde het huis en viel op een prettige manier samen met het concert van Mozart dat uit de cd-speler klonk. Ze glimlachte en stelde zich voor hoe hun huidige gast hierop zou reageren. Het was wel een beetje intimiderend om een professionele chef-kok in huis te hebben, maar ze wist vrij zeker dat ze met dit nieuwe recept hoge ogen zou gooien, mede doordat ze een flink aantal lekkere peren van een luxe ras had gekregen van een eerdere gast, die de afgelopen maand maar liefst twee volle weken bij hen had doorgebracht.

‘Wat ruikt hier zo lekker?’ Grant kwam binnenlopen en wreef in zijn handen.

‘Grant! Lieverd, ik heb echt net die vloer schoongemaakt.’ Ze trok een wanhopige blik en wierp hem een vochtig doekje toe.

‘Wat? Mijn handen zijn brandschoon.’

‘Waarom veegde je ze dan af en waarom zag ik dat er stof naar beneden dwarrelde? En vuil.’

Hij grijnsde. ‘Een klein beetje stof misschien, maar geen vuil, dat kan ik je verzekeren.’ Toch knielde hij en veegde plichtmatig met het doekje over de gladde, brede planken.

Ze ging er maar niet verder op in. ‘Je moet trouwens nog de groeten hebben van Corinne.’

‘O. Jammer dat ik haar heb gemist. Volgens mij is het wel twee weken geleden dat ik haar voor het laatst heb gesproken. Verder heb ik haar alleen maar uitgezwaaid als ze de oprit af reed. Hoe gaat het trouwens met haar en Jesse?’

‘Wel goed... denk ik.’

Hij keek haar onderzoekend aan en fronste zijn voorhoofd. ‘Is er iets?’

Ze bukte zich om de cd-speler wat zachter te zetten, opende een kastje en pakte de poedersuiker. ‘Het zal wel loslopen. Alleen...’ Ze strooide de suiker kwistig over de warme taart en probeerde te beslissen hoeveel ze tegen Grant zou zeggen. Ze wilde niet dat hij zich druk zou maken om niets. ‘Ik denk gewoon dat Corinne het zat is dat Jesse zo vaak op reis is, meer eigenlijk niet.’

‘Waarom? Zei ze daar iets over?’

‘Het gaat meer om wat ze allemaal niet zei.’

‘En wat zei ze dan precies niet?’

Grant vond het niet fijn als ze mensen woorden in de mond legde. Snel corrigeerde ze zichzelf. ‘Misschien bedoel ik meer haar houding. Ze lijkt me gewoon... moe. En misschien ook een beetje neerslachtig.’

Hij fronste. ‘Zo kennen we ons meisje niet.’

‘Inderdaad. Dat zit me vooral dwars.’

‘Nou, hopelijk blijft Jesse niet altijd reizen, maar Corinne heeft niets te klagen over zijn inkomen.’

Ze zuchtte. ‘Ze heeft een voorliefde voor luxe en chique dingen, dat was altijd al zo.’

‘Net als haar moeder.’ Hij probeerde een plakje peer te pakken dat aan de rand van de springvorm plakte.

Audrey gaf hem een tik op zijn hand. ‘Ho, ho. Waag het niet mijn kunststukje te ruïneren.’

‘Ik dacht dat je hem ging opdienen. Aan de man van wie je beweert te houden.’ Hij wierp haar een quasi-teleurgestelde jongehondjesblik toe.

Ze lachte. ‘Het eerste stukje is voor de chef die we momenteel te gast hebben. Als hij hem eenmaal heeft gezien en geproefd, mag jij je eraan tegoed doen. Mijn *geliefde*.’ Ze kustte hem in zijn nek.

Grant wierp een fronsende blik op de trap die naar de gastenkamers op de eerste verdieping leidde. ‘Waar is Zijne Koninklijke Hoogheid eigenlijk?’

Ze maande hem tot stilte, al wist ze best dat chef-kok Jared Filmore nog niet terug was van

de conferentie in Cape waar hij die dag een lezing zou verzorgen. ‘Hij zei dat hij rond zeven uur weer thuis zou zijn.’

‘Ik zeg altijd maar zo: een magere kok moet je nooit vertrouwen.’ Grant probeerde opnieuw het stukje peer te pakken te krijgen, maar kreeg opnieuw nul op het rekest. ‘Au.’

‘Het spijt me, maar je had het kunnen weten.’

Hij wreef over zijn hand. ‘Goed dan. Wat eten we eigenlijk?’

Ze dacht snel na. ‘Weet je wat... Als jij dat restje pizza opeet, presenteer ik de taart aangesneden en krijg jij nu al een stukje.’

‘Deal!’ Door zijn opgeluchte grimas leek hij in een keer tien jaar jonger dan de bijna zestig jaar die hij er toch echt al op had zitten. Zelfs na vijfendertig jaar hield ze nog steeds zo veel van deze man dat het pijn deed.

Maar zijn terloopse opmerking over haar voorliefde voor luxe en chique dingen en de toon waarop hij het had gezegd, staken een beetje. Ze duwde de gedachten weg om het even te laten bezinken. Op dit moment was er een topkok op wie ze indruk moest maken.